

TAPOLCZAI LAPOK

EZELŐTT TAPOLCZA ÉS VIDÉKE.

FELELŐS SZERKESZTŐ: SZIGETHY ÖDÖN. KIADÓ ÉS TULAJDONOS: LÖWY B.

Előfizetési ár: Egész évre 10 K., félévre 5 K.,
negyedévre 2 korona 50 fillér.

Megjelenik minden vasárnap.

Hirdetések árszabály szerint.
Nyilt-tér sora 1 korona.

GLAZER SÁNDOR †

Közéleti tevékenységében a mienk volt egészen. Példája az igaz polgárnak és puritán jellemnek. Mikor a gyűlölség fegyvert adott a szenvedély kezébe: Glazer Sándor mindannyiszor a szenvedélyek fölé emelkedve, bölcsesége világánál kereste és legtöbbször megtalálta a kivezető utat.

Acélos lelkű vezetője volt községi életünknek és helyi törekvéseinknek. Nem dermesztette meg a maradiság fojtó köde és nem perzselte fel lelkét a meggondolatlanság tüze: józan bölcsesség és e község boldogulása iránti határtalan vágyakozása volt az ő legszebb ékessége.

Kilenc éven át volt e város bírása; 1895. március 9-én foglalta el a bírói széket az egész polgárság egyhangú bizalmának lelkes megnyilatkozása mellett, ő pedig mélységes szeretettel e község iránt, hol bölcsője ringott: azon erős elhatározással fogott a munkához, hogy szülővárosát a fejlődés magaslatára emelje.

Működése ismeretes. Alig foglalta el a bírói széket, hozzá fogott a község háztartásának rendezéséhez, a kuszált anyagi bajok orvoslásához és mindezeket tapintatos és szerencsés kézzel úgy intézte, hogy a pótdócsökkentése mellett a községi költségvetésben jelentékeny helyet tudott biztosítani a kulturális beruházások számára is. Ezeket követte azután a szépészeti alkotások egész láncolata.

A polgári iskola és rendőrlaktanya megépítése; az utcák rendezése és csatornázásának megkezdése; a városi jelleget nyújtó cementjárdának — az emberi erőt majdnem felülmuló buzgalommal keresztülvitt — létesítése; a főutcának a fásítása; a községi rendőrségnek a szervezése; a községi faiskola újjászervezésével a gyümölcstermelés fellendítése; a községi népkönyvtár létesítése által a népmivélés előmozdítása; a gazdasági ismétlő iskolának életbe léptetése: ezek az alkotások mind-mind az ő nevéhez fűződnek.

Esztetikai érzése fokozott tevékenységre serkentette őt a vasutállomás melletti kietlen területnek árnyas ligetté való átvarázsolásánál, úgy, hogy ebben a munkában is kereste és kivette a részét.

Mikor pedig helyi érdekű vasutjaink létesítésének a kérdése került a közélet szőnyegére, ezen községünk fejlődését gyökerében érintő kérdést annyi

érdeklődéssel és odaadással tette magáévá, olyan határtalan ambícióval dolgozott és buzditott a siker érdekében, hogy mintegy varázsütésre városunk bekapcsolódott észak felől a Magyar Államvasutak, déli irányban pedig a Déli Vasutak vonalába.

Alig zárult le tevékenysége ezzel az eredménnyel, községünk fejlesztése és felemeléseért lobogó lelke már is más irányban foglalkoztatta pihenést nem ismerő egyéniségét. Minden szépért lelkesedő akaratereje legyőzte a villamos művek létesítésének első nehézségeit és csodászerű energiájával kereste és megtalálta a kivezető utat.

Villanyfényben kezdett ragyogni méreteiben kicsi, de fejlődésében nagygyá nőtt községünk.

Nem kerültek el figyelmét azok a kérdések sem, melyek a község polgárainak jólétét érintették. Így többek között, hogy a lakosság a felesleges zaklatásoktól megóvassék, fáradságot nem ismerő buzgalommal és körültekintéssel kieszközölte, hogy a bor- és hufogyasztási adó bérletét a község kapja meg és ettől az időtől fogva ezen sok keserűséget előidéző kérdés megoldást nyert. Nincsen száma azoknak az eseteknek, amikor a pénzügyigazgatóság és közigazgatási hatóságoknál kieszközölte ama adóhátralékok leírását, melyeknek rideg behajtása a község szegényebb lakóit érzékenyen sújtotta volna. Hivataloskodása alatt nemcsak vezető barátja, de valódi atyja volt a község tisztviselői és alkalmazottjainak, s ezen a téren sem került el éleslátása ama sebeket, melyekre irt csak az ő páratlan egyénisége tudott találni és nyújtani.

A politikai élet mezején a liberális eszméknek állott a szolgálatában és nem egyszer vezette diadalra azt a zászlót, melyet egyrésztől egyéniségének a varázsa, másrészt az ebből kisarjadzott közbizalom nyújtott a kezébe. És életének ezen viszonylatában is befolyását mindig és mindig csak arra használta fel, hogy polgártársai jogos és méltányos igényeinek teljesülését keresztülvihesse, legtöbbször pedig meggyógyithassa a könnyek harmatától öntözött sebeket.

Kivette részét abban a törekvésünkben is, hogy hazánk szívéhez közvetlen vasuti fővonalat kapjunk és nem jelentéktelen érdeme volt abban, hogy törekvésünkhöz azon intező tényezőket megnyerhettük, kiknek eme áldásos

intézményünk létesítését köszönhetjük.

Pihenést nem ismerő lelke csakhamar felismerte annak a szükségét, hogy egy lelkes társaság által megteremtett kulturális intézményt — a leány polgári iskolát — állami intézette fejlessze; s mikor az alapítók őt elnökké választották: nem nyugodott abban a törekvésében, hogy az állami jelleget nyerjen és ilykép fennmaradása biztosítsák.

Ha pedig városunknak a humanizmus szempontjából első helyet érdemlő intézményére — kórházunkra — vetjük tekintetünket: nem tartunk sem a tulzás, sem a kegyelet tulhajtásának a vádjától, ha állítjuk, hogy ez a kórház egyenesen Glazer Sándor törekvésének az eredménye.

S bár ezen emberbaráti intézményünk léteistését időközökben mások is szeretettel és következetes kitartással szorgalmazták, s bár mindehhez hatalmas támogató erőket nyertünk, melyeknek segítségével az eszme testet öltött: mégis Glazer Sándor készítette elő a talajt ahhoz. Mert közismert tény, hogy nem volt társas életünkben sem a vígságnak, sem a bánatnak olyan mozzanata, melyet ő ne használt volna fel arra alkalmul, hogy évek hosszú során át személyesen végzett gyűjtéseivel a kórházalapot gyarapítsa és utóbb meg is teremtse. S ebben ismét megnyilatkozott az ő tüneményeszerű egyéniségnek alkotó ereje. Összeszedte a társadalom filléreit, hogy azután erre később mint egy már létesített fundamentumra rámutathasson és ezzel alkalmat nyújtson az egésznek felépítéséhez is. Ime ismét egy alkotás, melynek bölcsőjét ő ringatta.

Mint a Vörös-kereszt egyesület társelnöke azoknak az élén működött, kik hazánk szent védelmében megbetegedett katonáinkat a gondozás és ápolás jótékonyágában részesítik, s ennél az intézménynél is kivette részét abban a mértékben, amint ez az ő munkálkodását igényelte. Mert lelkülete nem ismerte a pihenést akkor, amikor a közügy szolgálatáról volt szó.

Most, hogy a visszaemlékezés szárnyain kitérünk mindezekre a jelenségekre, a csodálkozás érzése száll meg bennünket a felett, hogy milyen társaság volt ő az akaraterőnek.

De közéleti tevékenysége mellett olyan közigazdasági munkásságot is fejtett ki, mely diszes keretet nyújt

emlékéhez. Mint a Tapolczán székelő „Balatonmelléki Takarékpénztár r. t.”-nak az igazgatója olyan körültekintéssel, tapintattal és puritán becsületességgel vezette községünk és vidékünknek ezen kiváló intézetét: hogy ebben a minőségben is mindazoknak osztatlan tisztelete és megbecsülésével találkozott, kik vele érintkeztek, vagy együtt működtek. Az ő élesen figyelő elméje ezen vezető állásban is helyesen jelölte ki számára azt az utat, melyet ezen működési körében követnie kellett, hogy egyrészt ne tévessze el szem elől a köztekineteket, másrészt pedig megóvhassa ezen vezetősére bízott intézet életterejét is.

Egész és igaz ember volt, telve ambícióval és becsületességgel.

Olyan ember érkezett el benne az örökkévalóság kapujához, ki dicső életet élt, mert rajongója volt a köz iránti kötelességnek. Benne a város eleven lelke lüktetett.

Nincs a hálának és nincs a kegyeletnek szava, módja és ereje arra, hogy elérni legyen képes azt a dus örökséget, melyet városunknak Glazer Sándor hátrahagyott és ez a magyarázata annak, hogy községünk és vidékünk színe-java megilletődéssel fogadta az ő kimúltának hírét.

Glazer Sándor halála nemcsak az ő egyéniségének fényétől, de szeretetének kincsétől is megfosztotta Tapolcza városát és ennek lakosságát, osztály és felekezeti különbség nélkül.

S amíg e város falai össze nem omlanak, amíg a hála és kegyelet érzése nem szárad ki a lelkekből, s míg a visszaemlékezés nem hal ki a késő nemzedékből: addig alkotásai az ő érdemeit hirdetni fogják.

Városunk fejlődésének évkönyvei pedig örökkön-örökké fogják megőrizni Glazer Sándor nevét és ragyogó emlékét.

(Dr. K.)

„Gazdagszik a paraszt.”

Badaacsonyhegy, 1917. június 6.

Nyugodt időkben a hazaszeretet gyakran csak érzelem. Most áldozatra kész cselekedetté kell fejlődnie. Most nem csak tiszta levegője lelkünknek a hazaszeretet, hanem maga lélekzetvételünk, amely nélkül megáll a szívünk verése; a mely nélkül minden nemzeti reménységünket a halál szele érinti.

De a hazaszeretet nem lehet egyénien önző, hanem a legszentebb alturizmusnak kell abban nyilvánulnia. Olyan eszményi alapja ez mindennek, mint a „Miatyánk”. A hazaszeretet nem azt kérdezteti velem: hogyan boldogulok, hanem, hogy hogyan boldogul a nemzetem, a népem, a melynek nagy családjában az általános boldogulással az enyém is együtt jár; kell, hogy együtt járjon.

Pedig mikor én mostanában elég gyakran hallom ezt a szinte szállóigészerű megállapítást: „gazdagszik a paraszt!” — nem bírom benne észre nem venni itt-ott a rejtett szemrehányást; azt a mellékgondolatot, (a melynek nyílt kifejezése sem éppen ritkaság), hogy: „könnyű a parasztnak!” A miben nem okvetlenül azt a szent alturizmust kell látnunk, a mely a nemzet nagy egészéből egy tekintélyes (számra nézve talán a legtekintélyesebb) rész állítólagos külön boldogulásának egész szívvvel csakis örülni tud.

Isten őrizzen attól, hogy a mikor a szó szoros értelmében vett nemzeti létünk érdekében kell teljesen egyé válunk érzésben, szándékban, törekvésben, egymás megbecsülésében és erősítésében, akkor fájdalmas párhuzamokat vonogassunk néprégeink hazafias értékelésében s egyiknek a másik rovására követeljünk több megbecsültetést. Arról kell meggyőződve lennünk, — és csakis az a hit, az a tudat tarthatja meg bennünk egymás iránt a teljes bizalmat, — hogy senki sincs közöttünk, a kinek tisztos boldogulása mást jelentene, mint nemzeti erőnk fönntartását. Hisz, ha már az ilyen borzalmasan általános emberi veszteségsorozatban, a minőt a mai háború okoz, volnának is úgynevezett jogos boldogulások, azokat csak úgy kell tekintenünk, mint nélkülözhetetlen erőforrást a további küzdelemre. Ha tehát igaz az, hogy „gazdagszik a paraszt”, akkor ez épp oly kívánatos és megnyugtató, mint bárki másnak természetes és megnyugtató, tiszta eszközökkel való boldogulása.

De vajjon úgy van-e igazán, a hogy a „szállóige” mondja? — Vajjon abban, a hogy a paraszt „gazdagszik”, mindaz benne van-e, a mit elégedett jó érzéssel vehetnénk tudomásul, mint nemzeti erőforrásunk fönntartásának egyik nagy biztosítékát?!

A „paraszt”, az elsősorban is, — a földmivelő paraszt, — a ki a haza területének termő erejét a verejtékével kényszeríti rá, hogy mindnyájunkat jólétben eltartson. S ezt a parasztot nem a földnek pusztán anyagi szerete, hanem a földhöz való munkás szerelme teszi azzá, a ki. Ez a parasztnak, de kivált a magyar parasztnak, olyan hagyományos érzése, szinte ösztönösen veleszületett hajlandósága, mohó vonzalma és minden jóirányú kedvtelése, a melyben őt soha senki sem meg nem előzte, sem meg nem éri. Epp olyan elfojthatatlan és leküzdhetetlen mozgató ereje ez a paraszt testének-lelkének, mint másokban — mondjuk — az üzleti rátermettség. És azt a munkát, a melyet a paraszt odakint, az ő kis földjén, évről-évre kitartó szorgalommal, hajnaltól késő estig végez, senki sem bírja el azok közül, a kik nem erre születtek s a kiket nem ebbe neveltek bele; a kik más téren szintén kiváló és nélkülözhetetlenek lehetnek, de a parasztot még a legjobb szándékkal sem pótolhatják. Szívesen vallom, hogy a paraszt sem őket. De ez nem változtat azon, hogy hazánk földjének tápláló ereje a paraszt munkájában találja meg közkinccsé válása forrását és lehetőségét. Ennek a „parasztnak” — a kit én így szeretek nevezni a maga hagyományos, tisztos nevében és a kit magától értendő polgári mivoltában sem zavarogatók össze a más milyenségének látott „polgár”-ral, — ennek, mondom, igazán boldogulnia kellene mindnyájunk érdekében és a „gazdagodása” igazi közkinccs volna, a minek szívvvel lélekkel és osztatlanul örülni volna leghazafiasabb kötelességünk.

A világháború dülése nem hogy szünnék sőt még új borzalmakkal növekszik napról-napra. Minket magyarokat pláne elsősorban, a kik nemzeti sorsunkat, jövőnket, mindennünket látjuk kockán. Még a legnagyobb fásultság sem jelenthet itt közönyt, legfeljebb az állandó izgalmak okozta lelki elernyedést. Egyesekben érthető. De a nemzetnek nem szabad ilyen erkölcsi hanyatlás által gyöngülnie. A nemzet nagy egészének az tesz szolgálatot, a ki nemcsak a saját munkássága teljességét adja köznek, hanem egyszersmind elszánt lelkierő példáját is mutatja s ezzel sugalja tele a csüggedőket, ha vannak ilyenek. A ki ezzel és mindennel, a mire az Isten erőt adott neki, megmozdítja és ébrentartja a nemzeti öntudatot s vele a hazaszeretetet, az a mi emberünk; ilyenekre van most szükségünk.

Veritas.

HIREK.

Élet, halál.

Ó, olyan volt ez a nyári este, mint a többi. Az élet nevetett a tova hullámzó tömeg arcán. Ó, szépek és drágák és kedvesek voltak az emberek. Szépek az alázatosságban, szépek a gögben. Úgy mentek tova, mintha ők maguk alkották volna meg a világot s az élet törvényeit: betonból, vastraverzekkel, elpusztíthatatlannak, örökre. Emberek mentek, álltak, járkáltak az öntudat oly érzetével, annyira ének voltak a tömegben, annyira egyének, mintha az élet szabályai nem tartoznának rájuk egyenként is. Oly nagyok, oly világrengetően fontosnak érezték a saját örömeik vagy keserüségük súlyát, s annyira nem vették észre a másét, mintha az ég kékje, a nap aránya, vagy a felhők szürkésege, belőlük áradna ki. Mentek, mosolyogtak, beszélgettek és nem gondoltak másra, mint önmagukra, azután egyszerre jött egy halottas kocsi...

Az emberek egy pillanatra hirtelen megdermedtek: a beszéd elhalkult, a mosoly megfagyott, s a két fehér ló a fekete kocsi-val ment tovább. Mi történt? Az ég olyan volt mint előbb, a külsőben nem változott semmi, csak az emberek arca: remegést, rángdolást mutat. Mint a hal, amit partra dobott a hullám s most ráeszmél a vízre: hogy mégis ő az úr, hogy mégis ő a fontosabb...

A halál ezüstveretes kocsiján jött vissza az ember, hogy holnap elkísérhessék a kortársak az utolsó útján, a pihenésre. A férfiu, kit nagynak tiszteltünk, erősnek ismertünk, kinek szavára hallgattunk: im némán pihen a kicsiny koporsóban, mely örök lakásul rendeltetett. Könnyes szemmel tekintettünk rá, minden gondolatunk köréje fonódott. Az öregek félve gondolták: mily korán, még annyi sem volt mint én és már távozik is, holnap talán én... A kortársak megrettenve: ó Isten, hát ily könnyen itt lehet hagyni mindent, ami még kezünk simogatására vár?... A fiatalok kérdezőn: hát csak ilyen az élet, mellyel bennünket biztatnak?

Ifjak, férfiak, öregek: kik még hisznek, kik küzdenek érte, s kik már nem gondolnak az életre. Az egyiknek az élet csupa ígérlet, csupa remélés, a másiknak megőrzendő feladat, a harmadiknak a kézből elröppent madár. Nem élünk soha, csak reméljük, hogy majd élünk. Folyton csak tervezünk a boldogságot. Mindig várjuk, hogy majd az évek hozzák. Pedig az évekkel csak távolodunk és közeledünk. Ifjuság van, meg öregség. A kérelhetlen törvény szerint megyünk az öregség felé. Megállni az időben, a boldogság néhány napjánál, nem tudunk.

Az egész élet ilyen félszégesség. Furcsa, szárnalmas, a halál előre küldött vonaglásától veritékeny. Át van itatva a halállal. Élet nincs is, csak születés és halál, s menten a születés után megkezdődik a halál. Hogy minden nap új ránc, öszülésünk, erők fogyása, mutassa a véget. Minden nappal egy-egy régi kedves álom ágaskodik az ellen, hogy ezentul is tovább szöjünk: hiába szövegetsz, láthatod, hogy kifogytál az időből, s már rá sem érsz, hogy én valóra válthassam! Ó mily rettenetes szivtelenség: belénk van oltva a gondolkodás, hogy e kegyetlen sorsot meglássuk. Minden nappal jobban lássuk és tudjuk: lépésünk reszketése, álmaink elfakulása, reményeink ellankadása sugja meg, hogy én is halandó vagyok. Ó, hisz a földön mindig temetőben járunk.

Mi szükség van tudni, hogy mindnyájan halandók vagyunk? Talán, hogy életünk utját annál jobban megválaszthassuk, vagy hogy talán este úgy feküdjünk le, mint aki tudja, hogy reggel nem kelhet fel? Mi végből kell tudnunk, hogy az utnak vége is van és ott a halál vár? Hisz az ember célja a boldogság és nem a szomorúság! A természet célja lehet a rideg „működés”, de az ember célja mindig a napsugaras boldogság marad. Mind a kettő szakadatlan harcot

folytatunk ideálj... az erősebb. Úgy... oly örömet, mely... elvesz. Vagy leh... kik mint gyerme... Lehetünk-e mi v... a temetőbe jártu... elfelednünk, hog... örülni tudjunk.

Ne kérdezzün... mást: az életet... Az életet el k... megöregedhessü...

Glazer Sándor... hirtelen. Egy te... részesei voltunk... élveztük. Életé... áldásos volt a... emlékeznünk me... emberélet gyón... hány hasábon? ... mi róla, ki oly... zedeiben. Utol... nem olyan sz... volt, azt most i... vitte sikerre. ... munkában kere... erő szívét soh... Mindvégig erő... a gondolatot e... laltal, de a s... Fáj, sírt, ha... temetőbe vittel... noka volt. Kij... hova temessen... sába... Egész... szabb, de ő t... Orbosa ösztön... ban keresett g... után kissé job... aggodó feleség... Ley József pré... a leánypolgári... káplán. Jó ide... lyesen, de hir... szenvedés utá... lának híre me... ket, mert az... megsegíti a j... Csütörtökön e... a szülői házb... henés után ö...

A gyászoló... ismerősök kö... ki övegyező... voltak ott: a... Ilona vezetés... dr. Kovács V... dr. Lőke M... pénztár Ley... Tapolcza köz... Vilmos; a P... a Róm. Kath... lpartestület... Takarékpénz... vel. Végül a...

A végtelen... irattal keres... képviselőnk... fejezte ki res... hivat veszite...

A középi... arcon szo... polcának gy... minden kira... mig Glazer... József prépo... tel szentelte... lők, barátok... Testületileg... legényegyle... tület, a po... elemi leány... janak a nag... temetőbe ve... főjegyző a... ca legjobb... mint a Bal... igazgatóján... dott utolsó...

Koporsój... pezték a s...

olytatunk ideáljainkért, ó jaj, a Természet az erősebb. Úgy érezzük, hogy nem is adhat oly örömet, mely ahhoz volna fogható, amit elvesz. Vagy lehetünk-e mi valaha boldogok: kik mint gyermekek vesztettük el apánkat? Lehetünk-e mi valaha igazán boldogok, kik a temetőbe járunk, vagy tán a temetőt kell elfelednünk, hogy boldogok lehessünk, hogy örülni tudjunk?

Ne kérdezzünk, feleletet úgy sem kapunk mást: az életet túrni kell, erre tanítanak. Az életet el kell túrni, hogy mi is megőregedhessünk.

Glazer Sándor †. Egy élet fejeződött be, hirtelen. Egy tevékeny élet, melynek minden részesei voltunk, kik e város intézményeit élveztük. Életéről, működéséről, mely oly áldásos volt a közre, lapunk más helyén emlékezünk meg. Istenem, mi minden, egy emberélet gyönyörű munkája elférne a néhány hasábon? Mily keveset mondhatunk mi róla, ki oly sokat alkotott munkás évtizedeiben. Utolsó éveinek tevékenysége már nem olyan széleskörű, de amihez kedve volt, azt most is az őt jellemző akaratával vitte sikerre. Az élet szomorúságaira a munkában keresett feledést és vérszót, mélyen érző szívét sohasem árulta el könnyes szem. Mindvégig erősnek akart látszani. A lelket, a gondolatot el lehet csúttítani másik gondolat, de a szívet nem. A szív zsarnok. Fáj, sirt, ha a kortársak közül valakit a temetőbe vittek. A temetőbe, melynek gondnoka volt. Kijelölte, kinek hol a helye, kit hova temessenek. Sokat járt a holtak városába... Egészsége hol jobb lett, hol rosszabb, de ő tudta, hogy minden elműlik. Orvosa ösztönzésére a füredi szanatóriumban keresett gyógyulást. Néhány heti pihenés után kissé jobban lett. Szerdán meglátogatta aggodó felesége és leánya, régi jó barátja, Ley József prépost-plébános és Bischoff Ilona a leánypolgári igazgatója, s Kőszeghy Antal káplán. Jó ideig elbeszélgetett velük kedélyesen, de hirtelen rosszul lett és fél órai szenvedés után befejezte földi életét. Halálának híre megdöbbenéssel töltött el bennünket, mert azt remeltük, hogy majd csak megsegíti a jó Isten. Másképp végeztetett... Csütörtökön este tért vissza szülővárosába, a szülői házába, hogy onnan rövid megpihenés után örökre távozzék.

A gyászoló házat sokan keresték fel a jó ismerősök közül, hogy résztvevőket fejezzék ki özvegyének és árvájának. Küldöttségben voltak ott: a Polgári leányiskola Bischoff Ilona vezetésével; a Vörös-Kereszt Egyesület dr. Kovács Vilmosné; Kaszinó és orvosi kar dr. Lőke Mór; a Balatonmelléki Takarékpénztár Ley József prépost-plébános; a Tapolca közönségének képviselője dr. Kovács Vilmos; a Polgári fiúiskola Kollányi Ödön; a Róm. Kath. iskola Stephaneck János; az Ipartestület Konez József; és a Tapolczi Takarékpénztár dr. Fischer Gyula vezetésével. Végül a Gazdasági Takarékpénztár.

A végtelen sok condoleáló levéllel és távirattal keresték fel a családot. Országgyűlési képviselőnk, dr. Darányi Ignác is táviratban fejezte ki részvétét, a megboldogultban kiváló hívet veszítette el.

A középületeken fekete lebegő, az emberi arcokon szomorú vonás tükrözött, hogy Tapolcának gyásza van. A gyásznak jeléül minden kirakatablakon lehúzták a redőnyt, míg Glazer Sándor a nagy utra ment. Ley József prépost-plébános nagy papi segédlettel szentelte be a koporsót, melyet a tisztelők, barátok, ismerősök sokasága állt körül. Testületileg vonult ki a tüzoltóság, a kath. legényegylet, a kath. olvasókör, az Ipartestület, a polgári leányiskola, a róm. kath. elemi leány- és fiúiskola, hogy sorfalat álljanak a nagy férfiú utolsó útján. Az ut a temetőbe vezetett... A sírnál Horváth Jenő főjegyző a város nevében bucsuzott Tapolca legjobb fiától, dr. Kovács Vilmos pedig mint a Balatonmelléki Takarékpénztár volt igazgatójának és a legjobb barátjának mondott utolsó bucsút.

Koporsóján a kedveseinek virágai jelképezték a szeretetet, mellyel iránta viseltettek.

Özvegye rózsaszín rózsákból kötött koszorúval bucsuzott tőle: „Felejtethetetlen jó uramnak — Margit; árvája fehér rózsákból kötötte a gyermeki szeretet koszorúját és érző szavakkal bucsuzott az arany betűkkel: „Drága jó apikámnak — Irénke.“ A Fleg-család is oda vitte a rokoni szeretet koszorúját a ravatáira.

Koszorúval rótták le kegyeletüket: Tapolca nagyközség, a Balatonmelléki Takarékpénztár, a Vörös-Kereszt Egyesület, a Rákóczi Asztaltársaság, Dr. Darányi Ignác, kerületünk országgyűlési képviselője, Takács Jenőék, Dr. Lőke Mór, Dr. Lukonics, Merki-lyék, és a gyógyszerterápiát segítői, Hajdu és Bancu, kik a jó principálist gyászolják.

Koszoru megváltás címen, jótékony célra, 50—50 koronát küldtek be hozzánk: Hertelendy Ferenc, Ley József, dr. Kovács Vilmos, dr. Deák Jenő, Marton Gyula és a tapolczi orvosi kar.

A család a következő gyászjelentést adta ki:

„Özvegy Glazer Sándorné sz. Fleg Margit és leánya, Irénke úgy a magunk, mint özvegy Fleg Józsefné sz. Vadona Karolin anyós, Fleg József sógor és az összes rokonság nevében, fájdalomtól megtört szívvel, de a Mindenható akaratában megnyugodva, tudatjuk, hogy a Iorrona szeretett felejtethetetlen férj, a legjobb apa, vő, sógor és rokon, Glazer Sándor gyógyszerész, a Ferencz József rend lovagja, a Balatonmelléki Takarékpénztár igazgatója, Zalavármegye törvényhatóságának tagja stb. áldásdús munkás életének 56. évében, hosszas betegség és a halálórák szentségeinek büszgő felvétele után folyó hó 6-án, az Urban elhunyt. A szeretetnek földi maradványait folyó hó 8-án, délután 6 órakor helyezték nyugalomra a tapolczi róm. kath. sírkertben levő családi sírboltba. Leikéért az engedelmős szent misé-áldozat folyó hó 9-én délelőtt 9 órakor lesz a tapolczi róm. kath. plébánia templomban.“

A Balatonmelléki Takarékpénztár a következő gyászjelentést adta ki:

„A Balatonmelléki Takarékpénztár Részvénytársaság igazgatósága, felügyelő-bizottsága és tisztviselői kara mely megilletődéssel jelenti, hogy az intézet osztatlan szeretettel körülvevő igazgatója: Glazer Sándor, a Ferencz József rend lovagja, a Vörös-Kereszt II. oszt. diszjunktívnyének tulajdonosa, vármegyei bizottsági tag stb. folyó hó 6-án jobblétre szenderült. Az ellunyiban nemcsak kiváló, nemes szívű, tiszta jellemű embert, társadalmi és közéletünk egyik kimagasló alakját veszítjük, hanem azt a vezető egyéniséget is, ki fáradhatatlan buzgalommal és tisztelettel parancoló munkássággal működött a köz javára és e mellett lelkiének egész melegével szolgált az intézetünk ügyeit. Mélyen gyászoljuk körünkből elköltözött vezérünket, nemes egyéniségének emlékét pedig örökké szívünkbe zárjuk.“

Dr. Lóczy Lajos kitüntetése. A Magyar Tudományos Akadémia az 1917-ben esedékes nagyjutalommal (200 darab arany) az 1910 és 1916 közt megjelent tudományos munkák legjelesebbjét kiválasztva jutalmazni. Mint örömmel vettük tudomásul, e kitüntetés, nagy tudásunkat, dr. Lóczy Lajos egyetemi tanárt, a Magyar Királyi Földtani Intézet igazgatóját érte, aki a Balaton környékének geológiája című 1913-ban megjelent munkájával nyerte el a babért. A kitüntetett munka a mi vidékünkkel foglalkozik, bennünket különösen érdekel.

Kostanjevica. Ott harcolnak a honvédek, kiket a vezérkari jelentések is, büszkévé tevő szavakkal dicsértek meg. Az ő halál-megvető tetteikért a vezérkar hálája: a dicséret, a mi hálánk: soha el nem múló köszönet, imádság, büszkeség és szeretés, amellyel rájuk gondolunk. A honvédek megállták helyüket. Nagyon sokan életükkel fizettek a helytállásért, csak hogy az ellenség ne győzedelmeskedjék. Rettentő veres harcok voltak és vannak ott, a földre szállt pokol minden szörnyütsége. Egy tábori lapról, melyet Schwarcz Henrik honvédhadnagy írt hozzánk, írjuk le e mondatokat: „Hogy mi volt itt?... ilyen lelkesedést még a háboru elején sem láttunk. Olyan esetek, hogy 5—5 ember egész századot vet vissza, az semmi. Sebesült honvédek tovább harcolnak, s a tisztelt hiányában átvesznek parancsnokságokat. Embereink a rekkenő hőségben két napig nem isznak, mert nincs, — nem esznek, de kitartanak és küzdenek, mint Istenek! S a digót hátulról is lövik angol és francia géppuskások, de hiába minden, de inkább halott. És most ismétlem, amit a Tap. Lapnak írtam: Ha a pokolnak minden kapuja nyílik meg a most következő utolsó őszecsapásnál, ne féljenek, mi megálljuk a helyünket. És megnyílt a „pokol“ és mi

megálltuk a helyünket, nevetségesen csekély veszteséggel. Csak nyugalom, a talián nem fog egyhamar lábra állni. Ezredünk előtt, alig egy és fél kilométer fronton egész digó hadosztály semmisült meg. A vezérkar jelentése inkább kicsinyit, mint nagyit. A 363 Δ , a digó hiába tette be a jelentésébe, egy percre sem vette el a 20-as honvédek-től...“ Könnyes szemmel gondolunk a honvédekre, kik országunk biztonságáért oly vitézül állták meg a helyüket. E tábori lap írója is, ki már három vitézségi érem tulajdonosa, mint századparancsnok oly kitűnően teljesítette tisztjét, mint bajtársai is írják, hogy újabb kitüntetésre lett felterjesztve.

Idegenben is dicsőséget szereztek tapolczi iskoláinknak és maguknak a folyó tanévben iskoláikat végzett ifjaink. Így Konez József a pápai állami tanítóképzőben egyedül kapott kitűnő oklevelet. Stephaneck Rózsika az Angolkisasszonyok veszprémi intézetében nyert jeles oklevelet. Faragó Imre pedig a keszthelyi premontrai gimnáziumban szerzett jeles érettségi bizonyítványt, ugyan itt Kovács Péter jó érettségét, Somogyi Imre pedig a Gaál Mózes gimnáziumában jeles érettségét.

Nyilvános köszönet. A Vörös-Kereszt Egyesület tapolczi fiókjának adakozni kegyesek voltak: Schwarcz Jenő ur 10 koronát, Acs György ur 10 koronát. Néhány Glazer Sándor, egyesületünk társelnöke elhunytá alkalmával koszorúmegváltás címen adakoztak: Dr. Deák Jenő ur, Marton Gyula ur, a tapolczi orvosi kar, Ley József prépost plébános ur és Dr. Kovács Vilmos ur 50—50 koronát. A kegyes adakozók fogadják hálás köszönetünket.

Az Elnökség.

Évzáró vizsgálatok a tapolczi elemi iskolákban. — A tapolczi róm. kath. elemi leányiskolában a folyó tanév záró vizsgálatok folyó hó 8-án és 9-én voltak és még holnap lesznek. Ugyancsak holnap és holnapután lesz a róm. kath. elemi fiúiskola osztályaiiban az évzáró vizsga. — Szerdán, 13-án lesz a nevezett iskolák Te Deum-a, és utána az értesítők kiosztása.

Levél a háborúból. Lapunkat ott is, a hol fiaink az ellenséggel farkaszemet néznek, vagy a leghősiesebb harcokat vívják, pihenő idejünkben érdeklődve olvassák. Eljutott a Kostanjeviciai hősiokhoz is, akikről mi két hét előtti számunkban megemlékeztünk. Visszaidezzük érzelmünket. Dobogott a szívünk, mikor a vezérkari jelentésben a ti ezredetek nevére, a 20-as honvéd gyalogezred nevére, olvastuk, vitéz honvédeink. Tudtuk, hogy megállítottok a tüzet eddig is mindig. Dicsőségteljes nemcsak a vidéké, a vármegyéé, hanem az egész magyarságé. Csak szerezzetek tovább is dicsőséget a magyar névnek és dicső ezredeteknek. Fogadjátok ezuton üdvözlésünket. Vigyázzon rátok továbbra is a jó Isten és vezessen benneteket haza ép-ségben. — Megemlékezésünk az alábbi levelet kaptuk:

Tekintetes Szerkesztő úr! Május hó 20.-iki lapját olvasva, öröm tölti el szívünket, hogy nehéz napjainkat ily szépen tolmácsolja. Főleg jól esik nekünk, Tapolca vidékieknek, hogy otthonunkban nem vagyunk elfeledve. Még vagyunk, kik Kostanjeviciánál a digó (olasz) dühöngésbe részt vettünk. Ed-dig még nem jöhetett előre az olasz bizva az Istenbe, hogy ezután is, mint eddig, vé-res fejjel fut vissza. Mi ezután is, mint eddig, bizunk fegyvereinkben és Isten segítségében, hogy derekasan megálljuk helyünket, hogy méltók legyünk a megemlékezésre ezután is.

Fogadja tekintetes Szerkesztő ur köszö-netünket megemlékezéséért.

Teljes tisztelettel:

Pollák László Tapolca. Marton János tize-des, Szigliget. Weisz Sándor Szigliget. Lakatos Károly. Stern Jenő. Tóth Gyula, Steixner Ferenc Balatoncsicsó.

Madarak és fák napja. A tapolczi róm. kath. elemi fiúiskola szerdán tartotta meg a madarak és fák napját. A tanulók tanítóik vezetésével, zászlókkal vonultak ki a billegi erdőbe, ahol Stephaneck János igazgató be-

szélt a tanulóknak a madarak és fák hasznáról, védelméről, ami után a tanulók fogadalmat tettek, hogy azokat megvédelmezzék és ápolják. Alkalmi szavakat mondtak az egyes osztályok tanulói, majd a Himnusz elénekzése zárta be az ünnepélyt, amely után a vidám gyermekesereg különböző társas játékokkal szórakozott. Este pedig vig énekszóval vonult haza és egy kedves nap emlékével tért szülői otthonába.

Talált borfejítő gummitömlő — Müller Kálmán mindszentkálai kántortanító folyó hó elsején, Tapolczáról haza menet, az országúton egy zsákba csomagolt borfejítő gummitömlőt talált. Tulajdonosa, kellő igazolással, a tömlőt a nevezett megtalálónál átveheti.

Halálos baleset. Prisznyák István tekintélyes keszthelyi iparos, a múlt héten oly szerenyséltlenül zuhant le kocsijáról, hogy a fával rakott nehéz kocsit keresztül ment rajta, mellkasát bezúzta s súlyos belső sérüléseket okozott. Prisznyák néhány órai kintlódás után meghalt. Temetése nagy részvét mellett folyt le.

Ürnapja. Csütörtökön ünnepelte a kath. kereszténység az Oltárszentség ünnepét. Tapolczán, délelőtt 10 órakor Ley József prépost-plébános ünnepélyes misét mondott, utána az Oltári szentséggel körmenetet vezetett s a négy oltárnál a szokásos áldást osztotta. A háborus állapot a körmeneten is meglátszott, mert a különben legnépesebb és ünnepélyesebb egyházi körmenet a szokásosnál jóval kevesebben voltak. Hiszszük, hogy ez volt az utolsó háborus Ünnap.

Hasznos füzet ingyen. Földünk, Lázár Ferenc állami kertész, a Magyar Földhitelezési Intézetek Országos Szövetsége kiadásában, „Kertészeti kis káté” címen a konyhakertészet propagálása céljából nyújt tömören utmutatást a legszükségesebb zöldségfélék eredményes termesztésére. A füzetet bárki érdeklődő ingyen megkaphatja, ha kérelmével, csak egy levelezőlapon is, a nevezett szövetséghez, Budapest, V. Nádor-utca 32., fordul.

Tapolcza a gyöngyösiéért. Megemlékeztünk már arról a dicséretes mozgalomról, melyet Pollák Adolfné kezdeményezett a szerencsétlenül járt gyöngyösié megsegítésére. Ruhát, fehérneműt gyűjtött az elnöksége alatt álló izr. nőegylet jószívű asszonyaitól és azt küldötte el a pusztulás első hírére. Tapolcza volt az első, mely ily jószívűen és okosan gondolkodott: ruhát küldött a leégettnek. A gyöngyösi izr. jótékony nőegylet Pollák Adolfnéhoz intézett alábbi szövegű levelében köszönte meg a rokonszorgó adományát: „Nagybecsű vezetése alatt álló Tapolczai Izr. Jótékony Nőegylet oly becses adományt bocsájított rendelkezésünkre, melyből 20 leégett családot juttathattunk a legszükségesebb fehérneműekhez, gyermekruhákhoz. A választmány, tagjaink mindenike, de fokozottabb mérvben a feljegyeztettek át vannak hatva a Nagyságos asszonyék nemeslelkű cselekedeteiért. Akik úgy maradtak meg csupán, hogy életüket s az ép akkor rajtuk volt ruhát mentették meg, most azok közül sokan, a messze távolból, Tapolczáról kapják a gyors, legszükségesebb segélyt, melyért mindenik külön rebegi el a hálaimát.” A szerencsétlenek hálája lehet a legszebb dicséret a jótétért, melyről bizonyágot tettek a tapolczai jótékony izr. nőegylet asszonyai. — Fehérneműt adtak még Eibeschtz Adolfné és Steiner Miksáné, melyet utólag közlünk.

A keszthelyvidéki helyiérdekű vasut jelentése az 1916. évről. Junius 1. kelettel, füredi üdüléséből küldötte be nekünk ismeretetés céljából, a már örökre elpihent Glazer Sándor, a vasut jelentését. Ez a gondosság, figyelmesség jellemzi legjobban az ő egyéniségét: a fájdalmas betegség napjaiban is feladatának tudta más dolgain való gondolkodást. Az a néhány sor, mit ceruzával röt a jelentés táblájára, az ő utolsó írása, melyet hozzánk intézett. Kegyelettel megörizzük. Az ő kívánságának teszünk eleget, mikor a részvénytársaság — melynek

igazgatósági tagja volt — jelentését a múlt évről, ismertetjük. Az 1916. üzletév 132,609 korona tiszta nyereséget szerzett, melyből a 10749 darab elsőbbségi részvény után, darabonként 10 korona osztalékot fizetnek, a 3887 darab törzsrészvény után pedig darabonként 6 koronát. Hogy a társaság, dacára, hogy a vonala nem valami fontos közlekedési út, mégis ily eredménnyel dolgozott, ennek oka a személy- és áruforgalom emelkedésében keresendő. A rengeteg katonai bevonulás, a bevonultakat látogató családtagok utazása és ezenkívül az élénkebb fürdőidény járultak hozzá a személyforgalom emelkedéséhez. Közel fél millió ember utazott a társaság vonalán. Ebből a tapolczai állomáson, 60000 ember ült vonatra; Keszthelyen, melynek ez az egyetlen vasútja, 227,133. Az áruforgalom is a 915. évi 41,484 tonnával szemben emelkedést mutat: 56,770 tonnát adtak föl a társaság állomásain együttesen.

Népkonyhánk áldásos jótékonyágát élvezték a múlt héten is azok a kisgyermek és munkaképtelen felnőttek, akik a jelen viszonyok között otthonukban nem juthatnak meleg tápláló ételhez. S talán most még nagyobb a jótékonyág, midőn a szegény munkára térő anya úgy sem gondoskodhat gyermekeiről. — A jótékony egyesületek agilis elnökön, Csündes Józsefné és Pollák Adolfné urmőkön kívül a következő hölgyek segítettek a múlt hét folyamán a népkonyhában: Vasárnap: Pollák Kató, Braunstein Janka, Adler Gizella, Takács Ely; hétfőn: Szabó Józsefné, Fülöp Mariska, Marton Kata, Schönwald Margit, Mia Gilmizzi; kedden: Anda Juliska, Ács Irma, Neményi Gézané; szerda: Hirsch Lipótné, Szigrin Lajosné, Gerő Irma, Farkas Tera, Popper Margit; csütörtök: Leszner Sándorné, Schwarcz Bözsike, Kovács Erzsike, Glazer Lipótné; péntek: Weisz Lipótné, Zyzda Mariska, Horváth, Marianna, Takács Ely, Hirsch Piroška, Kovács Erzsike; szombat: Gut Ferencné Adler Gizella, dr. Ruff Jenőné, Takács Ely.

A népkonyha céljára adakozni kegyesek voltak: Hertelendy Ferenc ur 50 koronát, Glazer Sándor elhunyt alkalmából, koszorúmegváltás címén; Domaniczky Sándorné 20 koronát, valamint korábbi 10 koronás adományát is most nyugtazzuk.

Felhívás!

A tapolczai m. kir. állami kertészeti telep még mintegy 20—25 ezer db. kiosztható paradicsompalántával rendelkezik, felhívatnak a kistermelők és kerttel rendelkező tisztviselők, hogy ingyen paradicsompalánta elnyerése végett forduljanak a nevezett kertészeti telep vezetőségéhez.

A furfangos népfelkelő. Levelet ír haza a népfelkelő a feleségének. A végén ezeket írja:

„Most már biztos a győzelmünk. Egy egyszerű találmánya van a hadseregünknek: a távolbalató gép. Csak belenézünk és látjuk az ellenséget akár ezer mértföldnyiről is. En egy ilyen géphez vagyok beosztva és ha nem kell az ellenséget figyelmem, mindig hazafelé nézek. Legutóbb is láttalak, amikor a templomból hazajöttél. Egyszer pedig éppen akkor néztem haza, amikor az órát felhuztad, egy este pedig abban a pillanatban, amikor a hálórékliben eloltottad a lámpát. Háromszor is belefújtál a lámpaüvegbe...”

A hadnagya elolvassa a levelet, azután megkérdezi:

— Miért hazudsz te ilyeneket? Hiszen egy szó sem igaz az egészből!

— Persze, hogy nem igaz, — feleli infanterista Kovács, — csak azért írom, hogy ne merjen megcsalni...”

A Balaton és az idegenforgalom. Híre járt, hogy sok osztrák és német család fog nyaralni a Balaton mentén. Olyanok tudniillik, akik abban reménykedtek, hogy itt könnyebben hozzájuthatnak az elemicikktekhez, mint pl. a Tatrában. Csakhogy ennek hallatára a magyar közönség is megmozdult

és sietett, hogy a balatoni fürdőhelyeken szállást kapjon. A verseny úgy látszik a magyarok győzelmével végződött s így a Balaton mellett osztrák és német fürdőzőknek csak kevés hely jut. A kiharadtak tehát, ha mégis itt akarnak nyaralni, kénytelenek lesznek kevésbé látogatott fürdőhelyekkel megelégedni.

Cséplőgépek összeírása. Az aratási, illetve a cseplési idény közeledtével a törvényhatóság rendeletet kapott s az szerint az összes járgányos és locomobilüzemű cséplőgépek nyilvántartása felülvizsgálendő, pontosan feltüntetendők a tulajdonos személyében beállott változások, hogy a cseplési idő bekövetkeztével a cséplőgépek kellő ellenőrzése elé akadályok ne vetődjenek.

Szerencsétlenség. Becén bucsú volt. Ezen a bucsún mondott bucsút egy viruló 17 éves leány az életnek. Vigan volt a társaság, mint ilyenkor szokásos és ily vidám hangulatnak legtöbbszörre szomorú a vége. Együtt üldögéltek, idogattak, vicceltek és a halált hívták, a halál eljött. Ifj. Hegyi Mihály vitai lakós megmutatta, hogy még a puskához is ért. A puska véletlenül elsült és csak természetesen, hogy — ez az ösztöne a férfiaknak — leányt talált. Páhi Ignác vitai lakós leányát. A halálos végű szerencsétlenség, mely a becei bucsún történt, figyelemre méltó az embereknek, hogy ha pohár kerül az asztalra, még akkor is valakinek józannak kell maradnia. Meg aztán gyűlöletesnek kell lenni előtünk a puskának, mely a harc tereken annyi ártatlan ember vérért folytatja el.

A színházi estékről e héten nem sok mondani valónk lehet, hisz új darabot alig adtak. Egyedül Ünnapján mutattak be újdonaságot, az „Aranyfácánt.” A kedves zenéjű operettnek volt is nézője, alig férték be a nagy terembe. Az előadás jó volt, a színészek kiváló összjátékot produkáltak. — Nagyon szépen sikerült a kedd esti kabaré, vagy mondjuk így: „Hadikölcsön este.” Rácz Dezső színtársulata és a helybeli műkedvelők igazán kitétek a — hadikölcsönért. Megérdemelt siker, szép anyagi siker jutalmazta a gondosan rendezett előadást. — Az első szereplő Kertész Rózsika helybeli leányzó volt, aki ügyes hanghordozással és színésszel szavalt két költeményt. Utána igen kedves leánykát mutatott be a konferansz: Fischer Elizát, aki kellemesen csengő hangon megható háborus nótákat énekel. Ezután Vázsonyi Izidor méltatta a napnak jelentőségét és a cél nemességét. Megható szavakkal emlékezett meg a leégett Gyöngyös városáról és ezeknek segélyezésére szólította fel a közönséget. A lelkes hangulat közben Ungvári Máriát, a társulat tagját, jelentette be Gerő, a konferansz. Ungvári a tőle megszokott bájjal és kedvességgel énekel. Kellemesen szép hangjárt leikese meg tapsolta és megijezte a közönség. Tapolczai műkedvelő következett ezután: Györi Irénke, községbírónk kedves leánya. Vig monologjával általános derűtséget keltett. Úgyes és sikkes volt. A színtársulatnak igen kedves tagja lépett ezután a színpadra: Révész Márta. Már előre tapssal üdvözölték. Kuplékat énekel. A kellem és a kedvesség most sem hiányzott nála, úgy, hogy csak többszöri ismétlés után eresztette ki a közönség a színpadról. Követte őt a közönség kedvence: Gyulai Gizella. Gyönyörűen énekel és a szerzett nagy élvezetért a közönség nem maradt adós. Majd Kaiser Rózsika helybeli leányzó intézett szótatot a tapolczai lányokhoz. (Hol az eredmény?) Ennyi sok nőszereplő után már csak változatosságnak is jól esett a vendégszereplő Mosonyi Ferenc nemesvitai tanítót a színpadon látni, aki ügyesen szavalt és hűen utánozta a tóvárosi színészeket. Óriási tapsvihár után nem is annyira szép, mint inkább kellemes szám következett: a szünet. Eppen jókor, mert bizony a tűzvész idején Gyöngyösön sem lehetett melegebb, mint a teremben. (Hiába, az élvezetet nem adják ingyen, meg kell szenvedni érte!) Kedves párosjelenet nyitotta meg a kabaré második részét: Gyulai Gizella és Gerő Piroška párjelenete az „Attak” c

egyfelvonásos da
igen kedvesen já
sen szavalt L
„Jehová“-ját. Sz
lemmel kísérté
venc” lépett a
ruhájában s ké
maturáló ifiur d
Utána Mosonyi
kat és háborus
jét a közönség
helyet adott a
számának: Réve
spanyol balett t
könnyed mozdú
ták a közönség
Gyula és Gyula
hözata fejezte t
kat szükségstel
ismeri ezt minc
is ügyesen ját
estének sikerét
karmesternek, e
a szereplőket ö
kat betanítani.
az összes szere
megjelenétek
tisztá jövődelm
tőiveken 265
esti gyűjtése 7
767 korona. G
Piroška és Sz
Rózsika és Lő
Elzuska K 35
Popper Mancik
fele, K 383-50
a másik fele p
sület rokkant
köszönettel ac
műkedvelőkne
zatkész urleá
gyűjtöttek a
este a „Kék r
bucsuelőadásu
lt említjük me
Csolnakossy-p
is Gyulai Giz

Felejtethet
alkalmával h
ért ezuton m
Nemestörd

Idei szára
60 korona,
korona, bo
lencse ára r

A feljár
azonnal be
mert szűks

Petőfi-utca
szobából é
Bővebbet:

egyfelvonásos darabban. Jármly Emillel együtt igen kedvesen játszottak. Igazán művészi szavalt Lőrinczi Aranka Kiss József „Jehová”-ját. Szavaltát egész végig figyelmekkel kísérte a közönség. Ismét a „kedvenc” lépett a pódiumra elegáns Holzer-ruhájában s kedves kuplékat énekelve (a maturáló ifiur dalát is) óriási sikert aratott. Utána Mosonyi tanító énekelt magyar nótákat és háborus dalokat, melyeknek refrain-jét a közönség is lelkesen kísérte, majd helyet adott a kabaré egyik legélvezetesebb számának: Révész Márta és Kaiser Rózsika spanyol balett táncának. Úgyességükkel és könnyed mozdulataikkal valósággal elbájosították a közönséget. Az előadást Csolnakossy Gyula és Gyulai Gizella egyfelvonásos bohóza fejezte be. Tudásukat és technikájukat szükségtelenül külön méltatni, hiszen ismeri ezt mindenki. Velük együtt Farbak is ügyesen játszott. Az igazán élvezetes estének sikerében nagy része van Jármly karmesternek, akinek elég fáradságába került a szereplőket összeszedni és az énekszámokat betanítani. Mondanunk sem kell, hogy az összes szereplőket az egyes számok után megéljenzették és megtapsolták. — Az estély tisztá jövődélme 427 korona 04 fillér, gyűjtőíveken 265 korona 80 fillér, a társulat esti gyűjtése 74 korona 16 fillér, összesen 767 korona. Gyűjtőíveken gyűjtöttek: Hirsch Piroska és Szűcs Annuska K 130.—, Kaiser Rózsika és Löwy Irmuska K 62:30, Fischer Elziska K 35:80, Köhn Bözsike K 22:40, Popper Mancika K 15:30. Az összes bevétel fele, K 383:50 a gyöngyösi tüzkárosultakhoz, a másik fele pedig az Orsz. Színész Egyesület rokkant alapjához lett juttatva. Hálás köszönettel adózunk e helyütt is az összes műkedvelőknek, valamint a bájos és áldozatkész urleánykáknak, kik szorgalmasan gyűjtöttek a nemes célra. — Szombaton este a „Kék róká”-t mutatták be és ma este bucsuelőadásul a „Tatárjárás” kerül színre. Itt említjük meg, hogy az „Aranyfácán” a Csolnakossy-pár jutalomjátéka volt, mikor is Gyulai Gizella sok-sok virágot kapott.

2 ügyes kiszolgálólány

felvétetik STEINER ZSIGMOND vaskereskedőnél.

Nyilvános köszönet.

Felejthetetlen jóságú feleségem elhunytá alkalmával hozzám juttatott jóleső részvételekért ezután mondok köszönetet.

Nemestördemicz, 1917. június hó.

Jámbor István
állomás előljáró.

KÖZSÉGHAZABÓL.

1822—917.

Hirdetmények.

Idei száraz, érett tarka bab ára mázsánként 60 korona, fehér bab ára mázsánként 65 korona, borsó ára mázsánként 80 korona, lencse ára mázsánként 80 korona.

1868—916.

Cikória ára mázsánként 15 korona.

A felajánlott lisztet és gabonát kéretik azonnal beszállítani a már megjelölt helyre, mert szükség van rá.

Horváth Jenő
főjegyző.

Szeptember elsejére bérbeadó

Petőfi-utca 5. számú ház, mely áll 3 szobából és a hozzávaló mellékhelyiségekből. Bővebbet: Bicsérdi Rafael mozdonyvezető, Tapolcza, Speer-ház. 7—2

TAPOLCZA NAGYKÖZSÉG KÉPVISELŐTESTÜLETE fájdalmas érzéssel jelenti, hogy hosszú időn át volt birája, utóbb a község képviselőtestületének tagja,

GLAZER SÁNDOR

jobblétre szenderült.

Községünk életében és intézményeink istapolásában a megboldogult mindig vezető szerepet vállalt, s e község minden lakójának háláértése kíséri őt utolsó utjára.

Emlékét megőrizzük, mikép alkotásai is az ő nevét örökké hirdetik.

Tapolcza, 1917. június 8.

A MAGYAR SZENT KORONA ORSZÁGAI VÖRÖS-KERESZT EGYLETÉNEK TAPOLCZAI FIÓKJA igaz megilletődéssel jelenti, társelnöke

GLAZER SÁNDOR URNAK

elhunytát.

Fájdalmas érzéssel veszünk bucsut megboldogult elnökünkől, ki lelkeének egész bensőségével dolgozott emberbaráti intézményünk szervezése és felvirágoztatásánál.

Egyletünk jótéteményében részesült szenvedők imája kíséri őt a lelki élet örök világába, mi pedig nem hervadó kegyelettel fogjuk emlékét megőrizni.

Tapolcza, 1917. június 6-án.

ELADÓ hidegvérű, bérelt

2 éves csikó.

VIRIUS VINCÉNÉL Szepezden.

Butorozott szoba

azonnal kiadó Tóth Pál pékmesternél. Kisfaludy Sándor-utca 5.

Használt és új

zongorák

eladók Gerl Jánosnál. Harangozó-ház.

Eladó 50 métermázsza

PEROCID.

Schwarz Emil Tapolcza.

A Balaton szálló sörcsarnokában

csapos

1000 korona óvadékkal alkalmazást kaphat. Ugyanott szakképzett

főző

jó fizetéssel felvétetik.

Vaskereskedő, bádogos,

lakatos tanoncok

felvétetnek STEINER ZSIGMOND nál.

Hirdetmény.

A BADACSONYVIDÉKI SZŐLŐGAZDÁK SZÖVETKEZETÉ-nek Tapolcza határában, Sz. Györgyhegyen (Magyoroson) fekvő cca

8200 □-öl szőlője

a természettel együtt, önkéntes árverésen f. évi június hó 24-én d. u. 3 órakor, Tapolcza nagyközség tanácstermében, a legtöbbet ígérőknek el fog adatni. Kikiáltási ár 30,000 korona, melynek 10 % a bánatpénzül, az árverés megkezdése előtt lefizetendő. A bánatpénz 48 órán belül a vevő által 30 % ra egészítendő ki. További 30 % fizetendő július 10-én, a hátralékos 40 % pedig július 24-én, kamat nélkül, a szövetkezet pénztárnokánál. — A szőlőben van jó épület 2 szoba és konyhával, istálló 2 marhára, nagy présház, benne 50 hektó cementkád, szép pince cca 90 hektó jó hordóval, azonkívül prések és más egyéb felszereléshez tartozó eszköz. 2—4

Eladó Veszprémmegyében jömenetű vasuti

vendéglő és szálló

teljes berendezéssel. A vendéglő közvetlenül két nagy gyár mellett épült és 600 □ öl kert is van hozzá. A tulajdonos betegsége miatt azonnal átveendő.

Bővebbet a kiadóhivatal. 2—2

Nyomatott LÓWY B. könyvnyomdájában, Tapolcza.

Meghívó.

A BADACSONYVIDÉKI SZŐLŐGAZDÁK SZÖVETKEZETÉNEK

tagjai a folyó évi június hó 29-én d.-e. 11 órakor Tapolczán a Casinó helyiségében tartandó

rendes évi közgyűlésére

tisztelettel meghívotnak.

TÁRGYSOROZAT:

1. A mult ülés jegyzőkönyvének hitelesítése.
2. Az igazgatóság és felügyelő-bizottság jelentése.
3. A zárszámadások előterjesztése, a mérleg megállapítása, ennek kapcsán az igazgatóság és felügyelő-bizottság részére a felmentvény megadása feletti határozathozatal.

4. Az alapszabályok értelmében kilépő igazgatósági tagok három évre leendő megválasztása.
5. Szőlőeladásra vonatkozó jelentés.

Tapolcza, 1917. évi május hó 26 án.

Handlery Gusztáv
titkár.

Weiler Kálmán
elnök.

A Badacsonyvidéki Szőlőgazdák Szövetkezetének 1916. évi zárszámadása

TARTOZIK Mérleg-számla 1916. évi december hó 31-én. KÖVETEL

V a g y o n			T e h e r		
	K	f		K	f
Pénztár 1916. évi december hó 31-én	321	12	Üzletrészek	23150	—
Takarékpénztárnál elhelyezett betét	2315	63	Tartaléktőke	6761	36
Szőlő és pince felszerelés	21900	—	Fel nem vett osztalék	1548	13
Hátralékos üzletrészek	180	—	Egyenleg mint jövedelem	6257	86
Hátralékos üzletrészek kamata	10	40			
1916. évi december hó 31-én felvett leltár	12990	20			
	37717	35		37717	35

TARTOZIK Veszteség- és nyereség-számla. KÖVETEL

K ö l t s é g			J ö v ö d e l e m		
	K	f		K	f
Adó	76	33	Mult évről áthozott jövedelem	156	27
Kezelési költségek	261	91	Kamatok (betét után)	185	34
Fizetések	1860	—	1916. december 31. leltár	12990	20
Szőlőmunka, vadvessző-előállítás és beruházások	4875	71			
Egyenleg mint jövedelem	6257	86			
	13331	81		13331	81

Tapolczai, 1916. évi december hó 31-én.

Weiler Kálmán elnök,

Handlery Gusztáv titkár.

Az igazgatóság:

Dr. Fischer Gyula, Frisch László, Berger Vilmos, Csekő Kálmán, Biró Ignác, Hirsch Lipót, Kis Vilmos, báró Putheáni Géza, Mojzer Endre, Szabó József, Nagy Aladár, dr. Lőke Mór.

A fenti számadásokat átvizsgáltuk és helyesnek találtuk.

Tapolcza, 1916. évi június hó 7-én.

A felügyelőbizottság:

Takács Jenő

Szücs Jenő

Cséby Árpád

ifj. Lessner Mór.

A szövetkezetnek 1916. évi december hó 31-én volt 81 tagja 463 üzletrésszel.

A közgyűlés rendelkezésére álló 6257 K 86 f. tiszta jövedelem felosztására nézve az igazgatóság a felügyelő bizottsággal egyetértőleg a következő javaslatot terjeszti elő: 1. Fizetessék a 463 darab. 50 K névértékű üzletrész 1916. évi osztalékára üzletrészenként 3 K, 1389 K. 2. A tartaléktőkének 11000 koronára leendő kiegészítésére fordítassék 4238 K 64 fillér. 3. A fennmaradó 630 K 22 f. pedig az 1917. évi veszteség számlára átvinni véleményezi.

A közgyűlés által megállapítandó osztalékot a vonatkozatos szelvények ellenében Grosz Dezső a Tapolczai Takarékpénztár Rt. tisztviselője, mint a szövetkezet pénztárosa fizeti ki.

A tapolczai sorsa meg van oldva, hiszen néhány évvel ezelőtt Tapolcza városának és Badacsonyvidékének a filloxera pusztítása oly eredményes szűnik.

Az iskola átalakítását meg is tehetjük, hiszen egy létesíthetőségét a legkritikusabb pusztítása idején Tapolcza, h. eminens gazd.

S ki merné céljának megvalósításában kapcsolatban oltványterme nemcsak az a rekonstrukció ismereteiből, tul, sőt a tanítói részét hallgatói is a szőlőfelújításra szükséges volt is el hét anélkül bortermelővé ne jöttek volna nyertek a számtalan is volt a tevékenységétől megszerezhetők annak idején égetően szűk.

Az államvencellériskola gyakorlóhelye köztelebről akik a szőlő csak maguk elakarták s.

Az iskolai intézet is, hogy a jelek dékek egy volt kénytelen mert a jelek arra.

Óriási vadszőlőv. Ugyszó tapolczai